

Petru TODORAN

CU SPERANȚĂ SPRE VIAȚĂ

Copertă: *Colecția Boem@Art*
Corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODORAN, PETRU

CU SPERANȚĂ SPRE VIAȚĂ / Petru Todoran. - Galați :
Boem@, 2025

ISBN 978-606-012-344-6

821.135.1

© Editura Boem@ ©
Galați, România
Telefon: +40 726 337376
E-mail: editura@edituraboema.ro

Copyright © 2025 - Toate drepturile rezervate

Petru TODORAN

**CU SPERANȚĂ
SPRE VIAȚĂ**

Editura Boem@
2025

Dedic această carte cu puține - și poate serbede cuvinte, Domnului Prof. Univ. Dr. Victor Costache și minunatei sale echipe care mi-au redat speranța unei noi vieți!

O mențiune specială se cuvine să aduc colectivului Bazei de Recuperare ENAYATI din București și aceleași aprecieri speciale trebuie să rezerv Doamnei Dana Vodă de la EDEN Galați care face lucruri minunate zilnic, întărind ceea ce natura a lăsat des-completat.

În acest periplu al luptei pentru viață un loc aparte revine colectivelor de cadre medicale de la Spitalul Județean Galați – și poate chiar tuturor spitalelor din sistemul public care se luptă cu griji și neajunsuri, cu un sistem birocratic greu de depășit.

Nu pot să-i omit pe minunații medici – mai tineri și mai adulți – din sistemul privat care dau o altă dimensiune valorilor prestațiilor medicale, cum ar fi Doamna Doctor Eugenia Nechita și mai tânărul, dar vrednicul de aprecieri pozitive, dr. Andrei Mocanu și alții ca el, poate mai mulți și mai buni.

Nu în ultimul rând, prin neobosita sa trudă din zori și până târziu în noapte, prin grija și devotamentul său fără margini, ca un adevărat model de dăruire și iubire aducând neconținut alinare și sprijin, aduc mulțumirile și întreaga mea recunoștință dragei mele soții - Eufrosina Todoran.

Reformă

Conform DEX: O *reformă* este o transformare limitată, dar cu efect de progres, într-o situație politică, economică, socială sau culturală, având ca scop îmbunătățirea sau actualizarea ei. Termenul se referă la o schimbare sau o îndreptare, fie că e vorba de o lege, o instituție, o practică sau o concepție.

Din 1990 începând, societatea românească traversează câteva etape succesive de reforme: a Învățământului, a Sănătății, a Fiscalității, a Administrației etc., altele începute și puse în dezbatere publică. Majoritatea nefinalizate.

Ceva rezultate concrete? NIMIC!

Efecte economice? NIMIC!

Dorințe pentru viitorul Țării? Tot binele!

Efecte vizibile? Doar HAOS și Bâlbâială.

Ba NU - ceva s-a schimbat! Un dicționar de termeni politici, mai complicat, mai stufos și mai... găunos!

Am trăit vreme de câteva luni în mijlocul Reformei Sănătății. Cum și ce anume am simțit în acest răstimp? Încerc să redau mai jos, cu imparțialitate. Dacă, totuși, am greșit și din exces de zel am adus atingere unor persoane, formațiuni de muncă, chiar instituții, îmi cer iertare, dar îmi asum răspunderea. Alții mai buni decât mine să aducă corecții, să releve ADEVĂRUL – dacă îl pot identifica și defini în parametrii mai exacti.

Le-aș fi recunoscător!

Capitolul 1

În adâncuri

Un chip luminos, al unui bărbat în puterea vârstei s-a aplecat asupra-mi, umbrind lumina ce se filtra din neoanele montate în plafonieră.

- Domnule, dumneata mai știi cum te cheamă? Și câți ani ai?

- Da, domnule doctor, mă cheamă Petru Todoran și am 78 de ani împliniți.

- Dar eu știi cine sunt? Știi și de ce te afli aici?

- Dumneavoastră sunteți domnul Doctor Degete de Aur, iar eu sunt aici ca să-mi reparați inima.

- Bun! Atunci să-i dăm drumul!

N-a terminat bine vorba și brusc, peste mine s-a lăsat întunericul. Am crezut că este o pană de curent, știam că blocul operator la orice spital are independență energetică. N-am apucat să-mi duc mirarea până la capăt că am căzut într-un somn adânc.

Nu știu cât am dormit, o oră, o zi, poate mai mult, poate o eternitate... Dar negura în care pluteam a început să se albească. Mai întâi am zărit o geană gri, pe undeva departe unde credeam eu că este orizontul. Pe măsură ce zorii se albeau am început să disting voci în jurul meu. Cele mai multe erau voci de femei, unele erau mai blânde, șoptite, altele mai aspre, poruncitoare. Cineva, probabil de un grad ierarhic sau științific mai înalt, spunea:

- Din punct de vedere științific ce s-a întâmplat sub ochii noștri nu este minune cerească. Pur și simplu, în cele 11 zile de intubare plămânii au acumulat suficientă energie ca să-și poată relua funcția autonomă. Deci vorbiți în termeni clari, doar aveți studii superioare, ce Dumnezeu!

Aș fi vrut să intervin, să-i spun cu blândețe cât de mult se înșeală. În bezna în care am zăcut – iată, am aflat, 11 zile! – nu s-a manifestat nicio licărire de lumină, nici o scânteie cât de mărunță. De unde să furnizeze acest întuneric atâta energie încât să pună acest ventilator complex, care este plămânul, în funcțiune?!. Oricât aș fi vrut să vorbesc nu puteam, gura îmi era plină de un tub pe care tocmai un tânăr asistent îl extrăgea, cu grijă și blândețe, de pe traseul aerului din trupul meu. Aș fi vrut să vorbesc, dar simțeam o jenă puternică în cavitatea bucală.

Acum privirea a început să se limpezească. Am distins persoanele feminine, probabil medici rezidenți și asistente care ascultau, cu vădită supunere indusă, explicațiile științifice ale celei mai autorizate. Mai încolo, depărtându-se cu un pas de grup bărbatul acela distins care îmi vorbise la începutul nopții mele (oare el să fie?) și-a făcut o cruce mică, pe piept, și a murmurat „Slavă Ție, Doamne! Îți mulțumesc că nu mai lăsat nici de această dată!”

Ce a urmat a fost o minune, reală și uriașă, minunată pentru mine. Mult timp după ce m-am făcut sănătos am vărsat lacrimi fără să mă pot stăpâni. Ochii mei au căpătat o anume strălucire, după cum a mărturisit tânărul care încă strângea terminalele aparatului la care fusesem conectat. Vedeam, vedeam clar, prin uși și pereți undeva, la distanță, fiul meu Pompiliu tocmai primea vestea cea îmbucurătoare de la o asistentă care venise fuguța să aducă bucurie celui pe care îl expediasse – deși o făcea cu inima îndurerată - zece zile la rând cu aceeași scuturare din cap și vorbe reci: “Nimic nou. Bolnavul nu dă semne de viață.” L-am văzut mai întâi bucurându-se apoi umerii i s-au zguduit și a pornit un plâns de nestăvilit. Ochii mei au văzut că din spatele lui s-a apropiat o umbră pe care am recunoscut-o când a trecut prin lumină. Era Vărul Vasile, prietenul din facultate cu care am menținut o relație bună, chiar dacă sporadic, uneori. L-a îmbrățișat pe Pompiliu luându-l după umeri, apoi amândoi, îmbrățișați, au plâns până au reușit să se liniștescă. Mi-am dat seama că toată tensiunea celor zece zile

s-a șters prin lacrimile lor, iar eu mă miram cum de s-au cunoscut. Mirarea mi-a trecut când l-am auzit pe Vărul Vasile zicând: „Fiule, și eu am venit zi de zi să aflu ceva noutăți, pe care le doream bune. Și de fiecare dată în sufletul meu speranța scădea, spre rușinea mea, convins fiind că nu m-am rugat destul Tatălui Ceres să-l readucă la viață pe prietenul drag. Apoi am aflat cine ești și în zilele din urmă am încercat să mă apropii, să te îmbărbătez, că așa este viața, ne-a fost dată ca să o trăim și să ne ducem la capăt sarcinile care ne-au fost înscrise în Cartea Vieții. Acum, că s-a întors la viață, să-i mulțumim Domnului pentru acest dar minunat cu care l-a dăruit pe prietenul Petrică, dar și pe noi, redându-ne Speranța. Domnul este bun, Domnul este mare în milostivirea lui.”

*
* *

Pe vărul Vasile l-am cunoscut în prima zi din semestrul al doilea, din anul întâi de facultate. Am ajuns, în acea zi, după o călătorie nocturnă de 17 ore, frânt de oboseală după ce ni se modificase cazarea de la Codrescu, fiind trimiși la blocul C din Târgușorul Copou al Iașilor. Motivul? Sala de lectură de la parter – unde am fost cazat în primul semestru – acum s-a redat destinației sale inițiale: sală cu planșete pentru desenele tehnice pe care le executau absolvenții ultimului an în cadrul proiectelor de diplomă. Nu încăpea loc de comentarii, așa că am plecat de acolo, pur și simplu fiind alungat de portarul căminului.

- Nene, zic eu, mai lasă-mă să mă odihnesc o jumătate de oră, am călătorit toată noaptea și de la gară am venit pe jos, sunt frânt de oboseală.

- Nu poți rămâne aici, pe hol, tovarășe student, zise inflexibilul portar. Că dumneata, după cât ești de obosit, adormi într-un minut și nimeni nu te va putea urni de aici până când nu-ți vei face somnul. Ia-ți bagajul și pleacă, mai fă un efort că până în Târgușor nu sunt decât trei stații de tramvai. Hai, ești tânăr, adună-ți puterile și pleacă de aici, acum!

Am ajuns cu un tramvai gol în Târgușor, am găsit căminul C și am întrebat la poartă unde este administrația ca să mă cazez. Portarul de aici – alt cerber! – m-a trimis la capătul culoarului de la parter. Acolo, în fața unei uși deschise dar blocată cu o stinghie pusă de-a curmezișul, doamna adminis-tratoare împărțea cazarmamentul celor cinci băieți care stăteau, cumiți, la rând. Mi-a venit rândul repede, a trebuit să prezint legitimația de student, am fost identificat și bifat pe o listă și trimis – cu o pătură cazonă, două cearceafuri și o pernă neîn-fățată – la etajul trei, tot la sala de lectură. Am deschis ușa cu greu, având ambele mâini ocupate. Când să intru, un flăcău mai în vârstă decât noi, puștanii, m-a oprit în ușă:

- Stai, aici nu se intră oricum! Spune cum te cheamă, facultatea și dacă ai restante după sesiunea de examene din iarnă. Eu sunt șeful acestui dormitor și eu am stabilit niște re-guli obligatorii pentru toți cei care au fost trimiși, de jos, aici.

I-am spus cum mă cheamă și că n-am restante după sesiunea din iarnă. L-am rugat să mă lase să intru că sunt rupt de oboseală. Nu știu ce a mai urmat, doar că m-am trezit seara, unul din ocupanții sălii cânta la un instrumen urât, o tubă cu sunet gros. Imediat ce m-a văzut că mă mișc, Vasile s-a luat de mine:

- Ia ascultă, măi, Pătrule din Ardeal! Zici că te cheamă Todoran? Nu cumva ești Tudoran? Că să știi, acesta este nume-le adevărat și corect, Tudoran. Dar dacă zici cu încăpățânare că ești Todoran, fie, dar eu nu te pot numi frate, doar văr.

Și de atunci am rămas doar veri, prieteni de cursă lungă. Până în zilele de acum când mi-am dat seama de adevăratele și curatele sentimente ale lui Vasile Tudoran, mai degrabă frate decât simplu văr. De aceea acum îl numesc „Frate Vărul!”

*
* *

Mai mult n-a putut spune, dar pentru mine a fost de ajuns. Iată, Dumnezeu mi-a dat o nouă viață. Cum spune psal-

mistul: „Domnul m-a certat, dar morții nu m-a dat.” Sunt convins acum că am primit o nouă șansă la viață. Domnul a fost – și este mereu! – darnic și iertător față de mine. Slăvit să fii, Doamne, în veci! Amin.

Când mi-am revenit din starea de exaltare am simțit cum niște bărbați voinici mă mută pe un cărucior și mă duc într-o rezervă unde mai era un bolnav. Acesta zăcea pe spate, conectat cu multe fire la aparate așezate pe o consolă și toate clipeau din becuțe colorate. Zăcea tăcut, nemișcat, doar ochii i se roteau încercând să vadă cine îi tulbură liniștea. Apoi mi-a venit și mie rândul: am fost ridicat pe brațe și mutat pe un pat, apoi mi s-au pus ventuze cu fire conectate la aparate așezate unele peste altele, pe o consolă pe care n-am apucat să o cercetez deoarece am căzut într-un somn adânc.

Amintirile mele sunt vagi, mai mult chiar lipsesc cu desăvârșire. Văd – ca prin ceață – pe Doctorul, așa îi spunea toată lumea, venind printre paturi, adică trecând de la un bolnav la altul și pe care eu îl așteptam în fiecare zi, dornic să-l ispitesc să-mi spună cam cât va trebui să mai stau în spital până să pot pleca acasă. Îmi flexa brațele și membrele, mă pune să împing cu pumnul în palma lui, să-l înving la acest fel de skanderbeg și alte exerciții după care simțeam că încep să lucreze mușchii mei care se transformaseră într-o masă flască după ce zăcusem doar culcat aproape 40 de zile. Nu-mi aduc aminte mare lucru din această perioadă. Reproduc doar câteva din relatările fiului meu Pompiliu, cam sumare ce-i drept deoarece el crede că amintirile neplăcute trebuie uitate, puse într-o ladă de plumb și aruncare în groapa Marianelor. Știu doar că după șederea la ATI timp de 11 zile am continuat să staționez acolo, conectat la tot felul de aparate cu tuburi, drene și electrozi.

Spune Pompiliu că destul de repede după episodul 11 zile am făcut temperatură mare, cred că era ceva peste 39 de grade. Medicii au intrat în alertă și domnul Profesor Măini de Aur a pornit niște investigații care l-au dus la concluzia că am făcut lichid în jurul inimii. Adică pericardită. Fiica mea Dana Mihaela, venită de la Brașov ca să afle noutăți despre mine, a

ajuns în fața șefei de secție ATI care i-a comunicat exact starea în care mă aflam. Întrebând care ar fi cauza posibilă ori probabilă a temperaturii ridicate pe care o făcusem, doctorița i-a spus, franc, parcă ar fi citat dintr-o carte de specialitate:

- Doamna doctor, poate fi o infecție? Dintre cele mai rele cunoscute de dată recentă?

- Te referi la nosocomiale? Nu, ferească Sfântul! Dacă ar fi așa ceva în primul rând eu aș fi cea bolnavă, poate chiar moartă. Dar mă vezi, doamnă, cum arăt?! Sunt sănătoasă tun! Și își plesni palmele de șolduri, făcându-le să răsunе. Dintr-o bucată femeia, gândi fiica mea. Apoi doctorița continuă:

- Cred că este o reacție a corpului la traumatismul suferit prin operația pe cordul deschis, foarte complexă, care s-a încheiat cu succes, ceea ce i se întâmplă mereu domnului profesor pe care l-ai numit „Mâini de Aur.”

Am aflat pe urmă, după ce m-am făcut bine, că pentru drenarea excedentului de lichid din pericard s-a mai intervenit de două ori cu tăietură peste oasele pieptului. După prima intervenție chirurgicală din nou am stat destul de multe zile la ATI, întins pe spate și conectat la multe aparate. Pentru familie, pentru copiii mei această a doua intervenție a fost o probă de foc, copiii mei - Pompiliu Cristian și Dana Mihaela - trecând de la nădejde la deznădejde ori de câte ori primeau același răspuns sec: „Nimic nou, starea bolnavului este neschimbată!” Pe lângă ei mai era un om, o persoană deosebită care trecea prin aceeași încercare grea. Vărul Vasile, omul de care mă leagă o lungă prietenie, venea și el zilnic să afle noutăți. Pompiliu îmi povestește că o dată l-a văzut rezemându-se de peretele sălii de așteptare, plângând în hohote nestăpânite. De data aceasta a venit rândul lui să-l consoleze pe bunul prieten, îndemnându-l să nu piardă speranța, poate că vor veni și zile mai bune.

Dar n-au venit prea curând. A fost nevoie de încă o intervenție pentru a elimina excedentul de lichid din pericard. De această dată mi s-a aplicat coma indusă, stare care permitea chirurgului să intervină cu mai multă acuratețe și risc mai puțin, așa cred eu, care nu am cunoștințe de specialitate medicală. N-

am stat în această comă artificială decât trei sau patru zile, apoi readus la viață am început să conștientizez mediul înconjurător. Curând am fost transferat în salon. Nu-mi aduc aminte câți bolnavi eram în acea încăpere, rețin doar două fețe luminoase, ale celor doi terapeuți care s-au ocupat câteva zile la rând, de reanimarea mâinilor și picioarelor mele, rămase inerte după acele peste 35 de zile de stat culcat, nemișcat, legat la aparate. Unul era Cezar, un tip voinic, care o făcea pe brutalul, dar era un om sensibil în fața necazului celor de care trebuia să se îngrijească. Iar celălalt era Paul, chemat de toată lumea cu apelativul de onoare „Doctore”. Calmi, meticuloși, privind în ochii mei erau ca niște mecanisme vii ce fuseseră programate să facă bine. Le-am simțit lipsa după ce am fost transferat la Clinica Enayati, chiar am întrebat de ce oare nu sunt și ei prezenți acolo, să mă trateze în continuare. Mi s-a spus că cei despre care vorbeam erau angajații spitalului SANADOR, nu aveau nici o colaborare cu Enayati.

Acomodarea la noua locație s-a făcut într-un interval de timp destul de lung, în care eu am făcut câteva năzbâtii care mi-au fost reamintite ulterior, cu diverse prilejuri, de cei care îmi căzuseră victime. Dar despre ele mai încolo... Acum voi intra într-un capitol aiurit, cel al coșmarurilor care m-au bântuit câteva săptămâni, fiindu-mi dat să alunec din vis în trezie, cu scene și personaje ireale pe care le susțineam cu încăpățănare că ele sunt realitatea înconjurătoare, nu poveștile asistenților, infirmierilor și chiar și ale propriilor mei copii.

Capitolul 2

Coșmaruri

1. Avionul cu propulsie atomică, transformat în elicopter de luptă printr-o singură apăsare de buton, survola tăcut nisipurile și platourile pietroase ale Arabiei Saudite. Locotenentul major Pompiliu Cristian Todoran era la manșă, ducând mașina de război spre piatra sfântă, Kaaba, de la Mecca. Primise misiunea de a ține sub observație mulțimi uriașe de oameni care se îndreptau spre acest loc sfânt, deși încă nu sosise vremea pelerinajului tradițional. Mă luase cu el în această deplasare ca să-i fiu sprijin și ajutor în căutarea celor doi copii ai lui, care fuseseră răpiți de teroriști. Aparatul lui de ascultare reda zgomotul mulțimii. Pilotul desluși cuvinte rostite în multe limbi ale pământului, nu doar în arabă. Nedumerit de cele ce auzea, pilotul luă legătura cu Comandamentul de la Heathrow. Raportă despre cele ce constatare în zborul său, insistând să ceară explicații în legătură cu amestecul de neamuri ce se îndrepta spre locul sfânt.

- Pilotule, mergi spre nord până ajungi la poalele lanțului Himalaia. De acolo virează spre Kaaba și vei observa, de la mică înălțime, o masă uriașă de oameni mergând spre această destinație. Ce îi atrage pe toți acești musulmani spre piatra sfântă? Dar nu numai pe aceștia, adunați din toată Asia, ci și pe toți închinătorii lui Allah, din toate colțurile pământului?

- Ar trebui să cobor și să intru în rândurile lor, poate aflu cine și de ce se adună la Mecca tocmai acum?!

- Așa să faci și să raportezi tot ce afli! Terminat.

- Tată, voi ateriza pe platoul de colo și voi coborî printre pelerini. Te rog să rămâi în avion și să nu pui mâna pe nimic, că poți să declanșezi un prăpăd. Bine?

Pilotul deschise ușa și coborî pe pământul arid, înfierbântat de soarele deșertului. Făcu câțiva pași spre marginea platoului, dar se opri, lovit de o duhoare groaznică și de priveliștea ce se deschidea în dreapta și în stânga lui. Mormane de cadavre încă fumegânde îi răniră ochii, priveliștea era terifiantă pe sute de kilometri, în urma avionului său. Înțelese că el era vinovat de acest masacru, dar nu înțelegea cum a fost posibil așa ceva. Apoi își aminti că văzuse în zare albind, turlele minaretelor din jurul pietrei sfinte și îl chemase pe tatăl lui să admire priveliștea. Cum acesta era prea scund, pesemne că pusese genunchiul pe consola cu armamentele de luptă și declanșase grebla atomică, cea mai teribilă armă de atac, care era programată să măture stânga și dreapta, câte 125 de kilometri, arzând tot ce întâlnea în cale, apoi să revină spre centru în fracțiuni de secundă, pentru a porni din nou raza ucigașă, avansând cu o jumătate de metru. Asta trebuie să se fi întâmplat! Se întoarse spre chepengul pe care îl părăsise și văzu, cu stupeoare, cum tatăl său era înconjurat de un grup de zece beduini, călări pe cămile de luptă, arestat și încătușat. Vru să alerge în ajutorul tatălui său, dar și el fu îmbrâncit de o altă grupă de luptători ai deșertului.

Aici coșmarul se întrerupse. M-am răsucit spre stânga și spre dreapta în patul de spital, zăbrelit și am vrut să strig după ajutor. Dar din gâtleejul meu uscat nu ieșiră decât câteva bolboroseli, neinteligente, spre disperarea mea. Câteva minute mai târziu mi-am recâștigat glasul și am început să strig și să înjur:

- Ticăloșilor, unde l-ați dus pe fiul meu? Nu știți că el este și cetățean englez, dacă îl arestați riscați un mare scandal internațional. Eliberați-l, să vină la mine, imediat!

- Tată, sunt aici, lângă tine, la capul tău! Privește-mă și adu-ți aminte cine sunt eu! Sunt doar un IT-ist, n-am făcut armata, nici măcar o zi, nu sunt locotenent aviator englez. Acela a fost doar un vis, un coșmar de care te-ai desprins și acum ești în realitatea zilei de azi. Te rog, tată, stai cu mine în acest salon din spitalul SANADOR din București, unde mai

stai câteva zile apoi, ne vom muta la o clinică specializată în recuperarea persoanelor afectate din diferite cauze. Trebuie să fii cuminte, să asculți de sfaturile medicilor și asistenților, să le fii de ajutor infirmierelor, să nu le vorbești urât deoarece ele te întorc de pe o parte pe alta, te spală și te șterg la fund când îți schimbă pampersii. Promiți? Tată, promiți? Eu nu pot să stau mereu aici, te las pe mâini bune! Voi reveni aici când te vor externa și ne vom muta la Clinica ENAYATI. Te rog, promite-mi!

I-am promis, dar aveam lacrimi în ochi.

- Acum de ce mai plângi, tată? Nu-ți place realitatea? Trebuie să te adaptezi, visele cu fantezii nu-ți fac bine. Că dacă visezi ceva frumos când te trezești nu-ți vine să te desprinzi și nu accepți realitatea. Iar dacă visul tău a fost coșmar și îl prelungești în realitate, te vei comporta urât cu toată lumea. Și asta nu-ți va face bine, nu-ți va face cinste.

- Da, fiule, ai dreptate. Dar erai așa de frumos în vis, îmbrăcat în haina militară, înalt, suplu, cu o privire severă, dar cu ochii izvorând căldură ... Îmi pare rău, realitatea din jurul meu este așa de ...

- Lasă, trebuie să faci un efort să te adaptezi. Alungă visul, alungă coșmarul, nu-l purta cu tine aici, în acest salon!

2. Becul roșu de deasupra ușii pâlpâia continuu. Bolnavul își cerceta ceasul, se apropiau cele 10 minute, timp în care personalul de serviciu – infirmiere sau asistenți medicali – aveau obligația de a răspunde alarmei de panică. De data aceasta răbdarea mea s-a făcut țandări și am strigat la Mami, infirmiera care a deschis ușa. Ea s-a întors imediat cu spatele la mine butonând anulara alarmei și transmițând la pupitrul central că apelul a fost preluat în limitele timpului reglementar.

- Trăsnilă, Mami, așa se răspunde la apelul de urgență al Primului Savant Intergalactic, președintele Consiliului Universului Cunoscut? Să vină doctorița șefă de palier să-mi dea

raportul. Acum dispari, iute, să nu-ți mai văd fundul gros și coama de păr negru pe spate. Executarea!

Eram cu adevărat furios, un pachet de nervi gata să explodeze la prima scânteie. Iar momentul teribil plutea în aer. În loc să se retragă și să-mi execute ordinul, Mami a revenit însoțită de colega de tură, Ana. Ea s-a apropiat de patul meu și a încercat să mă apuce de picioarele care îmi atârnavă în spațiul evazat dintre cel două grilaje care mă țineau blocat în așternutul la care voiam să renunț, scăpând la libertate. Dar evadarea era imposibilă, escaladarea grilajului era greu de realizat fără o mână de ajutor din exterior.

- Domnule Todoran, sunt Ana, infirmiera de pe această tură. Vă rog să vă liniștiți și să vă retrageți picioarele de pe bare, că nu puteți să săriți din pat, oricât a-ți încerca.

Și fata, frumușică și plinuță, mai făcu un pas, în încercarea de a mă prinde de picioare și de a le împinge la locul lor.

- Nu te apropia, că dau, te lovesc! Și am aruncat cu piciorul către ea, cred că am atins-o puțin deoarece fata a făcut un mic salt înapoi, țipând „Au!”

Atunci a mai intrat în salon un nou personaj:

- Domnule Todoran, sunt asistenta șefă Alexandra Tudorache. Vă rog să vă calmați, să reveniți la realitate și să ascultați ce vă spun infirmierele de serviciu! Tonul ei era aspru, categoric, ca și cum ar fi fost un caporal german răstindu-se la trupeții inculți din subordine.

- Zău?! Chiar așa? Cine te dai așa măreață în fața mea, care sunt Președintele Consiliului Universului Cunoscut?! Piei din fața mea, piticanie! Am să te condamn la detenție pe o planetă pustie, aridă, să sapi puturi pentru apă.

Jignită și contestată, Alexandra i s-a adresat Anei:

- Te rog să o chemi pe doamna doctor, șefa de secție. Cu acest om nu se poate continua așa.

- Curios sunt să o văd și pe asta, am zis eu, sfidător.

Doctorița solicitată la fața locului apără după câteva minute, în halatul alb deschis, lăsând să se vadă pânțelele rotofei al sarcinii avansate. Purta stetoscopul după gât și avea

un aer sever, deși chipul frumos și întreaga ei ființă radiau bunătate. Se apropie de pat ca să fie mai clar văzută de pacientul recalcitrant, pregătindu-se să-i vorbească. Asistenta șefă și infirmierele i-au blocat calea, protejând-o de agresiunea intempestivă a celui cu comportamentul nepotrivit

- În genunchi nesocotito, în genunchi în fața Majestății mele!

Cum atenția tuturor celor din salon era acum concentrată pe scena ai cărei eroi eram eu, recalcitrantul și doctorița șefă de secție, Ana încercă să profite și făcu un pas, apropiindu-se periculos de picioarele mele care atârnavă în îngusta deschidere a capetelor grilajului. Eu am fost mai vigilent și am repezit un șut cu dreptul, cât de tare am putut concentra din slabele mele puteri. Lovitura a fost destul de violentă, fata a țipat și s-a retras, masându-și șoldul lovit. O vânătaie avea să persiste câteva zile bune, mărturisind fapta mea, abominabilă.

- Să fie contactată familia, să vină să-și ia ruda de aici. Noi nu facem recuperare de demență senilă! Locul duminicăle „Excelență!” este la un alt etaj al acestei clădiri. Până atunci un brancardier să stea de veghe lângă patul acestuia, să fie atent ca nu cumva să se auto-rănească și astfel familia să aibă motiv să ne dea în judecată.

În acel moment vraja neagră s-a rupt. M-am trezit la realitate și am început să plâng.

- Nu mă dați afară, mă fac cuminte, vă rog! Nu-i spuneți nimic fiului meu, Pompiliu, îmi pare atât de rău că l-am făcut de rușine! Și instinctiv mi-am retras picioarele de pe grilajul care devenise insuportabil de dureros.

*

* *

M-am trezit privit. Aveam acea senzația de presiune, când cineva te fixează insistent dorind să-i acorzi atenție. Mai întâi am rămas cu ochii închiși. Voiam să percep mediul în care mă aflu prin auz, să aflu cine cu cine stă de vorbă, eventual,

despre ce vorbesc sau despre cine. Dar în jur era liniște. Atunci am întredeschis puțin ochii căutând să cuprind sub pleoape cât mai mult din cercul spațial. Treptat privirea mi s-a limpezit și am văzut doi ochi câprui care mă fixau. N-am clipit, mă concentram să identific posesorul acelor ochi. Doar când ochiul s-a desenat cu toată spațialitatea sa am realizat că cea care mă privea era fiica mea, Dana Mihaela. N-am vrut să dau semne de trezire, nu înțelegeam nimic – nici unde mă aflam eu, nici de ce fiica mea mă fixa atât de insistent cu privirea. Ea a fost prima care a deschis gura:

- Tată, mă recunoști? Știi cine sunt? Știi unde te afli?

A spus „Tată!” Deci este fiica mea. Și atunci, fulgerător, mi-am amintit tot. Spectacolul oribil din ziua precedentă mi s-a derulat cu mare viteză în ochii minții, dar s-a oprit ca un Stop-cadru pe verdictul doctoriței: „-Să fie contactată familia, să vină să-și ia ruda de aici. Noi nu facem recuperare de demență senilă! Locul dumitale „Excelență!” este la un alt etaj al acestei clădiri”.

- Ai venit să mă iei acasă? Vreau acasă, vreau acasă! Nu pot rămâne aici, îmi este atât de rușine!

Mângâindu-mă blând pe creștet, fiica mea a încercat să mă liniștească:

- Liniștește-te, tată! Nici noi nu vrem să stai aici și nicăieri printre străini, dar acum ești neputincios. Mușchii de la mâini și de la picioare, dar și din alte părți ale corpului tău și-au pierdut vigoarea. De aceea te afli aici ca să-ți recapeți puterile. Stai cuminte, urmează programul clinicii, este cea mai bună din capitală și garantează că la final vei pleca de aici pe picioarele tale.

- Dar ce s-a întâmplat cu mine? Ți-a explicat cineva cum am ajuns să fiu atât de violent? Nu sunt eu această ființă oribilă, doar mă cunoști și poți pune o vorbă bună pentru mine.

- De când ai plecat de la Sanador au trecut zece zile. Ai dormit mult, ai avut câteva coșmaruri urâte pe care le-ai prelungit din visul tău în realitate. Peste ele personalul de aici a trecut ușor, spun ei că au mai avut câteva astfel de cazuri. Dar ultimul

a pus capac la toate. Eu am fost chemată de urgență, îmi făceam – pe drum, de la Brașov încioace – tot felul de gânduri, care mai de care mai rele. La urmă, mi-am revenit și am început să gândesc mai optimist. Cu acest optimism am venit la tine, tată și vreau să ți-l transfer ca să treci peste această perioadă dificilă, luptând. Că tu ești un luptător, așa te știu încă de pe când mă purtai în brațe, la vârsta de doi ani și îmi ștergeai lacrimile când voiam să fiu și eu ca Nadia Comăneci iar fetele mai mari nu-mi făceau loc la bara curbă din spațiul de joacă din fața blocului.

- Eu vreau din tot sufletul să mă fac bine, dar tot așa vreau să ajung acasă. Nicăieri nu este mai bine ca acasă!

- Așa este, ai dreptate, dar pentru asta trebuie să-ți învingi dușmanul, coșmarul care vrea să treacă în realitatea înconjurătoare. Uite, pentru asta ți-am adus un calendar zilnic, cu citate din marii scriitori universali, referitoare la relația dintre tată și fiu. Citește în fiecare zi fragmentul respectiv și caută să-i adâncești înțelesul. Știu că poți, mintea ta este făcută pentru analiză. Astfel ai șansa ca o parte din hard-discul tău să fie ocupată cu literatură de calitate, luând din spațiul pe care vrea să-l ocupe, abuziv, dușmanul. Îmi promiți, tată?!

- Totuși, spune-mi dacă știi, ce mi s-a întâmplat? Cum de îmi sunt afectate mâinile și picioarele dar capul ... capul parcă ar funcționa bine.

- Faptul că ai stat nemișcat 35 de zile, conectat la aparate, hrănit artificial a avut efecte și asupra creierului. Mulțumim lui Dumnezeu că nu ți-a fost atins vreun centru locomotor, ai fi rămas infirm pe viață. Toxinele sau reziduurile agresive vor dispărea treptat și vei deveni omul care ai fost. Dar trebuie să lupti, să participi și tu la acest război. Îmi promiți?

- Da, fiica mea, îți promit. Dar îmi trebuie niște arme pe care să le folosesc în luptă. Îmi poți arăta, tu, câteva astfel de arme? Și de unde să le procur?

- Tată, principiul este să-i dăm acestui dușman numit „coșmar” cât mai puțin spațiu în creierul tău. De exemplu, ți s-a întâmplat să te trezești dimineața auzind o melodie la radio sau de aiurea, cântec cu care te petreci ziua toată. Și îți place!

Așa, când te trezești și pari a fi pe altă lume, adică în lumea coșmarului extins spre realitate, fă un efort să-ți aduci aminte de un cântec preferat sau o poezie pe care să le repeți continuu. Așa scapi de coșmar!

- Da, interesantă propunere! Uite, chiar acum îmi vine în minte un cântec pe versuri de George Coșbuc, „Pocnind din bici pe lângă boi”. Vrei să ți-l cânt? Caută, te rog, pe internet versurile acestui cântec și citește-mi-le, ca să rețin măcar două strofe.

- Am s-o fac îndată. Dar a trecut pe la ușă brancardierul anunțând că ora de vizită s-a terminat. Deci trebuie să plec, dar vine mâine Pompiliu, el va negocia rămânerea ta pe mai departe la această clinică. Să-i dai ascultare, bine?

- Da! Și în timp ce Dana își lua rămas bun de la mine, deodată mi-au răsunat în minte câteva versete din minunatul cântec, de la strună „Pe Tine Te laudăm!”: „Umbrește-ne cu Harul Tău // Să nu ne bântuie cel rău//Noi pe Tine Te laudăm!”

3. Bună intenție am avut, dar până la faptă a fost mai greu, că mi-a aținut calea dușmanul, coșmarul cel rău. Dar de data aceasta nu s-a manifestat ca un ticălos agresiv. Nu, acum a fost mai șiret, vulpoi stilat, nu alta. Acum am devenit plângăcios, bolnav de dor de acasă, plângeam și ceream să mi se dea drumul acasă, ori dacă nu să fiu trecut dintre cei vii. În acest din urmă caz am cerut Consiliului Intergalactic al Savanților să mă elibereze din funcția de Președinte și adjunctul meu să fie promovat Președinte Interimar. I-am adresat acestui nou conducător o cerere prin care solicitam să mi se aprobe o doză de otravă ultrarapidă pe care să mi-o administrez singur, ca să pun capăt chinurilor.

Plângeam zăcând dimineața în patul meu din salonul unde eram singur. Cineva s-a aplecat asupra-mi și mi-a șters lacrimile cu o față, mângâindu-mă totodată pe cap.

- Nu plângeți, domnule Todoran, vă veți face bine, programul merge mai departe. Vor veni fetele – infirmierele! – să

vă schimbe și o să vă facă și baie. Să vedeți ce bine vă veți simți în apa caldă!

- Tu cine ești? Ești șeful? am întrebat eu.

- Nu, eu sunt Nicu brancardierul care v-am vegheat somnul în această noapte. Ați dormit bine, liniștit, nici nu v-ați foit și nici n-ați gemut. Doar acum, dimineața, ați început să vorbiți ceva nedeslușit. Apoi ați început să plângeți, din senin. Mi s-a făcut milă și am cerut asistenților să-mi aducă o fașă, ceva steril, cu care să vă șterg lacrimile.

- Dacă nu ești șeful, măcar spune-mi unde sosesc scrisorile și coletele pe adresa unor pacienți care locuiesc vremelnic aici. Că aștept răspuns la o cerere și un pachet special, cu un medicament.

- Toată corespondența vine într-o cutie poștală pe care o golesc eu, Nicu brancardierul, zilnic. Dar până acum n-a venit nimic pe numele dumneavoastră. Dar, din curiozitate, ce anume așteptați? Nu de alta, dar eu pot să vă aduc corespondența direct la pat, să n-o trec prin Administrație. Vreți așa?

- Sigur că așa vreau. Aștept un răspuns de la Consiliul Intergalactic al Savanților. Le-am cerut să-mi aprobe să mă petrec din această lume și să-mi trimită o otravă specială, cu acțiune rapidă și nedureroasă. Va fi o cutiuță mică.

- Domnule Todoran, ascultați ce vă spun eu acum și țineți minte până când veți pleca de aici. La noi nu se moare, nici cu aprobare și nici fără aprobare. De aici se pleacă numai sănătos, pe propriile picioare. La plecare tot eu, Nicu brancardierul vă voi duce cu căruciorul până la rampa de unde veți fi preluat de familie. Dacă dumneavoastră veți uita, eu am să vă aduc aminte vorbele mele de acum!

Apoi m-a podidit, din nou, plânsul. Acum hohoteam, de se zguduia patul, iar în coșmarul meu eram căzut din pat, mă târam pe jos implorând să fiu lăsat să plec acasă. Eram lamentabil! Apoi s-a aplecat deasupra mea o umbră și mi-a vorbit. Era fiul meu, Pompiliu Cristian, care venise la chemarea de urgență a conducerii Clinicii.

- Tată, să zicem că ți se va da drumul să pleci acasă, la cererea ta. Îți mai trebuie și acceptul nostru, al familiei care răspunde juridic de faptele tale, deoarece încă nu ești pe deplin în responsabilitățile tale. Ce vei face? Te vei trezi pe jos, pe pământ, dincolo de ușa Clinicii care se va închide în urma ta. Ce vei face? Te vei târî ca melcul?

- Da, mă voi târî ca melcul. Poate se va găsi pe drum un om milostiv să mă urce într-un autobuz care să mă ducă la Gara de Nord. Acolo voi căuta peronul de la care pleacă primul tren spre Galați.

- Crezi că ți se va da voie să călătorești fără bilet? Că bani nu ai. Ce vei face?

- Voi cerși pentru un bilet!

- Și dacă printre călătorii care vor aștepta să urce în tren se vor găsi oameni, gălățeni, care te cunosc. Ce vor zice aceia?

- Le voi explica de ce am ajuns un cerșetor, decăzut din cel mai înalt rang de savant intergalactic!

- Ești lamentabil, tată! Dacă va afla mama în ce hal te-ai compromis, la ea nu te-ai gândit? Cum va primi și – mai ales! – cum va putea suporta o asemenea veste?

- Să nu-i spunei, nu, vă implor domnule!

Și atunci am ieșit din coșmar. Fiul meu stătea aplecat deasupra mea, mă mângâia pe cap și îmi spunea:

- Gata, tată, liniștește-te, ai ieșit din coșmar, acum îți este bine. Nu mai plânge! Voi vorbi cu conducerea Clinicii să nu te externeze pe motiv de comportament violent. Eu am semnat cu Clinica un contract de servicii de recuperare, am achitat taxa pe o lună. Nici ei nu doresc să dea banii înapoi, dar cer garanții că te vei disciplina. Poți să mă asiguri pe mine, fiul tău, că te vei lupta cu coșmarurile și vei scăpa de ele făcând ceea ce te-a învățat Dana?

- Ce anume, cântece, poezii? Da, am câteva de care îmi aduc aminte, o strofă-două. Să-ți spun o poezie? Uite, „Mama” de George Coșbuc. Voi ați învățat la școală această poezie?

- Nu, noi nu l-am învățat pe Coșbuc. Doar poeți și scriitori moderni.

- Ticăloșii! Vor să ne lase fără tradiție! „Răbdăm po=veri, răbdăm nevoi//Și ham de cai și jug de boi...” Nimic nou nu-i sub soare, fiule.

Gata, îmi revenisem, mă regăseam – eram cel însetat de cultură, de literatură în special. Mi s-a făcut dor ce cămăruța mea, de calculator ... mi-am amintit că mai aveam de scris ultimul capitol din cel de al treilea volum al trilogiei despre transhumanță.

- Fiule, să-mi aduci laptopul, vreau să mă apuc de scris. Mai am de lucru destul. Cred că așa pot scăpa cel mai repede de dușmanul acesta, al meu.

- E încă prea devreme pentru calculator. Nu ai putere să stai rezemat astfel încât să ții calculatorul pe genunchi. Mai trebuie să te întărești, se lucrează la musculatura internă, cea care ajută la funcționarea organelor interne. Abia după această recuperare se va trece la musculatura membrelor. Acum te las, merg la doamna doctor Cotor, șefa de secție, să tratez iertarea ta și rămânerea pe mai departe aici, la Enayati. Să fii cuminte!

Dar nu am fost cuminte. În scurt timp am căzut iar în capcană. De data aceasta am devenit din nou furios.

- Să știți că dacă nu-mi dați drumul acasă, am să fac greva foamei. Luați aminte și raportați conducerii că Petru Todoran a început greva foamei, chiar din acest moment.

- Zău?! Chiar așa? S-a auzit o voce cunoscută, dar nu-mi dădeam seama de la cine venea. M-am trezit un pic și am recunoscut-o pe Mariana, doctorița, verișoara noastră de la București. Era frumoasă Mariana, avea un cap de statuie grecească. Stătea lângă patul meu, pe un scaun și zâmbea șiret.

- Și anume, pe cine vei supăra cu greva ta? Și ce vei face după câteva zile de foamete? De unde vei aduna putere ca să pleci acasă, vărule?

- Cred că mă vei ajuta tu, Mariana. Că te știu bună la suflet și milostivă. Nu-i așa?!

- Voi fi spre ajutorul tău numai dacă și tu vei pune o contribuție la mișcare. Uite, pentru asta ia din această ciorbiță o lingură, numai una, să vezi ce gust bun are! Eu doar am

mirosit-o și mi s-a făcut poftă. Hai, gustă, acum! Apoi mergem împreună la conducere să cerem să-ți dea drumul acasă.

Stătea cu lingura pe jumătate plină aproape de gura mea și mă îndemna să casc gura. Fără să-mi dau seama, poate mânat de aroma ciorbei, poate mânat de foame, am deschis gura și am înghițit ce mi se oferea.

- Să știi că este bună la gust. Mai dă-mi!

Și uite așa, cu un sfat blând, cu o glumă, Mariana m-a făcut să mănânc mai bine de jumătate din ciorba aceea. Dar la felul al doilea nu a mai putut să mă păcălească.

- Mariana, nu pot mânca carne, oricât de bine fiartă ar fi. Nu am dinți, iar gingiile mă dor. Așa că las-o baltă, te rog!

- Bine, fără carne, doar câteva înghițituri de cartofi. Uite, îi zdrobesc eu cu furculița și îi amestec cu sosul. Nu vrei să încerci și o felie de roșie?

Și uite așa am ieșit din greva foamei! Mariana m-a salvat de însăși încăpățânarea mea, la un moment important din viața mea de bolnav aflat la programul de recuperare. Atunci s-a auzit o voce, în dreapta patului meu:

- Fetelor, începând de azi, chiar de acum, mâncarea domnului Todoran o veți blendui și îl veți ajuta, cu lingurița dacă este nevoie, să o înghită toată. Verișoara aceasta ne-a dat o mare mână de ajutor, scoțându-l din grevă, trebuie să insistăm să meargă mai departe. Transmiteți din schimb în schimb, această dispoziție a mea. Era doamna doctor Cotor!

Capitolul 3

La ENAYATI

Eu i-am spus „Clinică”, de fapt este Bază de Recuperrare. Face parte din complexul medical numit Enayati Medical City, primul oraș medical integral, ridicat de dr. Vargas Enayati, cetățean german de origine persană. Am întrebat personalul medical din Bază cine este acest Enayati, ce este acest oraș integral medical, de ce în România ... și alte multe întrebări care îmi veneau pe limbă. Am primit puține răspunsuri, nu pentru că aceste persoane nu ar fi avut cunoștință despre subiect. Mult mai târziu – când am ajuns acasă, pe propriile mele picioare – și după ce am citit tot ceea ce am găsit în Internet am înțeles complexitatea acestui personaj fabulos. Vă îndemn, dragii mei prieteni, să căutați aceste informații, să le parcurgeți în tihnă, să cugetați și să adânciți multiplele înțelesuri care izvorăsc din acest OM, din opera lui, din lumea pe care a creat-o, în România, țara pe care el a adoptat-o! (așa cum spune într-un interviu televizat).

Mai multe nu vreau să scriu despre acest subiect, poate că ar suna a publicitate gratuită sau a lingușire. Doar atât vreau să precizez – și este ceva spectaculos, aproape de incredibil – că doctorul Vargas Enayati a construit „*Enayati Medical City*” respectând legislația României, s-a încăpățânat să nu dea șpagă - deși i s-a cerut, cu nerușinare! - și chiar dacă procedeul s-a lungit, până la urmă Adevărul, Dreptatea, Legea au învins.

*

*

*

Pompiliu s-a întors de la „negocieri” destul de repede. Nu mai avea fața aceea încordată cu care se despărțise de mine, acum afișa calm și seriozitate.

- Doamna doctor Mihaela a fost de acord să nu facă raport către conducerea clinicii. Ne îngăduie să încercăm să facem tot posibilul ca să scapi de aceste vise urâte. De altfel, nici pe dumneaei nu ar avantaja-o un asemenea raport, nu pentru că ar fi chemată să dea explicații mai amănunțite cu care să-și susțină propunerea din final. Nu, ea mi-a explicat că în toate componentele Orașului Medical Enayati există o regulă strictă: nici un pacient care solicită ajutor medical – indiferent dacă poate plăti sau nu taxa de spitalizare – nu este respins, chiar dacă pentru asta este nevoie de ajutor de specialitate din străinătate. Ori cazul tău, tată, este un caz de boală. Deci doamna doctor m-a asigurat că ea și echipa ei vor face tot posibilul să-ți vină în ajutor. Dar și noi, familia, cu tine în frunte trebuie să facem la fel, adică tot posibilul. Rămâi liniștit și fi optimist, luptă așa cum ai luptat toată viața.

Apoi a plecat. Am apucat să-l întreb ce face mai departe, pleacă acasă la Galați sau rămâne pentru noapte la un hotel.

- Nu-ți face griji pentru mine, singura ta grijă este să te faci bine. Pe toată perioada cât vei rămâne în București voi sta la tanti Rodica, verișoara mamei. Acolo voi dormi, acolo voi avea acces în biblioteca vărului Iulian – odihnească-se în pace! – unde am liniște și unde pot munci pentru serviciul meu, doar știi că jobul meu este cu munca la domiciliu. Tanti Rodica s-a arătat foarte bucuroasă de prezența mea, îi umplu casa unde ea este singurică, mai tot timpul. Nu vrea să audă de nici o plată, face totul cu bucurie și din dragoste pentru noi, rudele ei.

- Și tu câte zile vei sta la București?

- Când lucrurile se vor stabili cu tine, voi veni duminică și voi sta și luni. Voi pleca la Galați cu trenul de seară, iar pe tine te voi vizita duminică după amiază și luni, pe la prânz. M-am înțeles cu soră-mea Dana ca ea să vină sâmbătă și duminică, adică la sfârșit de săptămână. Tu să ne comunici din timp ce nevoi ai, ca să-ți cumpărăm pe parcurs. E bine așa, tată?

- E foarte bine, mă simt chiar răsfățat!

- Hai, hai, lasă vrăjeala! Să nu începi să dai apă la pisici din nou! Un tată avem și avem obligația ...

- Hai, pleacă! Ajunge pentru azi!

*
* *

Rodica Zegrea este vară primară cu soția mea, Eufrosina. Ea mă consideră și pe mine văr al ei, la fel cum fac și celelalte rude. Că noi avem rude din partea lui tata-socru, dar și din partea lui mama-soacră. Dar să o luăm pe rând, mai întâi despre Rodica. Ea este verișoara cea mai mare, din toate pe care le are soția mea. De fapt, tata socru mai are doi frați, pe nenea Mihai, tatăl Rodicăi și pe nenea Ionel, tatăl verișoarelor Irina și Mariana. Și mai are și o soră, tanti Janeta, profesoară de matematică. Locuiește în Brașov și este nașa mea de cununie.

Nenea Mihai – tatăl Rodicăi – este profesor de limbă și literatură română, iar în secundar și profesor de istorie. El de fapt a făcut Facultatea de Teologie, a profesat ca preot câțiva ani până când i-a murit soția, mama Rodicăi. A stat văduv câțiva ani, apoi s-a recăsătorit cu Maria, Marusia cum o strigă el dar și noi, ceilalți. Această decizie a luat-o mânat de nevoia de a-i asigura fiicei orfane o mamă care să aibă grijă de ea. Și a avut noroc, tanti Marusia chiar i-a devenit ca o mamă dulce pentru Rodica. Ei locuiau la Huși, nenea Mihai cumpărase un conac boieresc, căzut în paragină și a renovat-o. Acum locuința lor era des vizitată de neamuri, nu doar pentru o găzduire de o zi-două, ci mai ales pentru farmecul conversației cu familia, de care pe toți îi lega o strânsă prietenie.

Rodica a terminat facultatea de limbă și literatură română la Iași, cred că în 1961 sau 1962. A fost repartizată pentru stagiatură la Reghin, în regiunea Mureș Autonomă Maghiar. După ce și-a încheiat stagiul, a plecat acasă, la Huși, fiind angajată la liceul unde tatăl ei fusese avansat, între timp, director. Rodica a rămas nemăritată câțiva ani, deși s-au găsit curtezani, doar era o partidă bună. Pe toți i-a respins, iar celor mai insistenți le-a spus-o verde în față: „Eu îl iubesc pe Iulian Zegrea, el mă iubește la fel, dar părinții sunt împotrivă,

chipurile îmi stric „dosarul de cadre. Mare fâss! Până la urmă tinerii au învins, s-au căsătorit iar Rodica s-a mutat la Iulian, la București. Curând li s-a născut un copil, un băiat, Ionuț, care acum este doctor, lucrează în cercetare. Pentru a-i ajuta la creșterea copilului, nenea Mihai a vândut casa din Huși și a cumpărat teren și casă între blocuri, pe Polonă. Apoi, după 1990 Iulian s-a îmbolnăvit și a decedat, lăsând-o pe Rodica văduvă. Ulterior a murit și nenea Mihai, apoi s-a dus după el și tanti Marusia, iar Ionuț s-a căsătorit și el. Acum prezența lui Cristi-Pompiliu al nostru în casa prea mare pentru o singură persoană, a venit ca un balsam, să-i umple măcar câteva zile singurătatea cu un tânăr care seamănă cu fiul ei.

*
* *

Pompiliu tocmai se îndrepta spre ușă când și-au făcut intrarea doi tineri, o fată plinuță, bine făcută și un bărbat copt, ca la 50 de ani.

- Bunicule, zise fata, am venit să te pregătim pentru baie. Ai făcut ieri baie, cumva și nu știm noi?

- N-am făcut nici o baie de un car de ani. Dar voi cine sunteți, cum vă cheamă?

- Bunicule, eu sunt Ramona, infirmieră de serviciu în acest schimb de zi. Iar el este Cristi, de asemenea infirmier, împreună cu mine în acest schimb de zi.

Pompiliu s-a oprit lângă ușă, voia să asiste și el la îmbăierea mea. Dar Cristi infirmierul s-a dat la el:

- Dumneavoastră cine sunteți? Sunteți din familie? Nu aveți voie să asistați la procedura noastră. Vă rog!

Spuse aceste puține cuvinte pe un ton autoritar, care nu admitea replică. Însă Pompiliu nu se lăsă înduplecat de acel ton ci spuse:

- Da, sunt fiul! Vreți să vă aduc aprobare de la doamna doctor Cotor? Cum o vreți – aprobarea, desigur – scrisă ori doar vorbită? Vă rog să apăsați Butonul de Panică, să vină un

asistent care să aducă ordinul doamnei doctor. Sunt curios să văd cum îl veți manevra, doar are corset peste cicatricile de la operație și este purtător de sondă urinară.

- Bine, dacă vreți să stați, stați! Eu doar a-mi să-mi fac datoria și meseria, răspunse Cristi, cedând în fața atitudinii ferme a fiului meu.

- Ramona, hai să aducem targa și apoi treci să-l despoi pe domnul de textilele care-l acoperă.

Reveniră repede, împingând o targă similară cu cele folosite de brancardieri în mașinile salvării. Doar atât că aceasta era ceva mai specială, avea niște decupaje pentru scurgerea apei. Cristi reglă cele patru bare din scheletul de susținere a piesei, până aduse la același nivel cele două platforme. Între timp Ramona mă despuia de haine, m-a ridicat în șezut și mi-a tras tricoul aproape de linia umerilor. M-a lăsat înapoi, pe spate și mi-a scos tricoul ușor, cu grijă să nu deranjeze pansamentul aplicat peste sudurile operației. Cristi îl invită pe Pompiliu să se apropie cu un pas ca să-i arate pansamentul:

- Acesta este un pansament special, cu fața impermeabilă. Noi îl vom da cu gel spumant fără nici o teamă, apa nu va pătrunde dedesubt. Iar sonda urinară va fi manevrată de noi cu atenție. Vedeți? Pacientul va fi în siguranță cu noi!

Cei doi m-au mutat – cu delicatețe aș zice eu acum, după experiențe diferite! - din pat pe targa de duș. Au împins targa pe ușa deschisă a camerei de baie, care era și WC. Au lucrat cu finețe, n-am simțit nimic deranjant. Apoi au apropiat jetul de apă caldă de brațul meu și mi-au cerut să le spun cum vreau căldura, mai tare sau mai rece. Apoi m-au stropit pe tot corpul. Căldura era atât de beneficătoare că fără să vreau am exclamat de plăcere. Cristi m-a întrebat dacă să-mi spele părul sau nu.

- Sigur că vreau, de când m-am internat în noiembrie anul trecut nu am fost la frizer. Vreau să-mi las plete. Ce zici, îmi va sta bine?

- Nu, deloc, aveți părul rar și cu destule goluri de calviție. Dar, fie după voia dumneavoastră.

Apoi a venit faza cea mai rușinoasă a procedurii. Rușinoasă pentru mine, deoarece mi s-a adus un reproș voalat pentru o anumită neglijență. L-am auzit pe Cristi reproșându-i Ramonei:

- Măi fato, voi nu-l spălați pe pacient pe organele genitale? Uite, omul acesta este în prag de infecție. Noroc, domnule, că m-am uitat atent și mă voi ocupa eu de partea asta a corpului dvs.

- Noi, răspunse Ramona, le punem bărbaților în palmă o doză de gel de duș și îi invităm să se spele singuri pe zonele intime. Așa facem toate, noi femeile. Este vina lui că nu s-a spălat ca lumea, nu-i așa?

- Nu comentez și nici nu voi raporta această superficialitate. Dar ar fi bine ca de fiecare dată să cercetați cu atenție zona, să nu apară probleme. E clar?

Spălatul se apropia de sfârșit. M-au răsucit pe o parte și pe cealaltă, ca să-mi spele și spatele, apoi au plimbat jetul de apă de la cap până la picioare, ca să elimine orice urmă de spumă. Era așa de bine! Am cerut să mă țină sub jet încă puțin, măcar. Dar Cristi a fost categoric.

- Veți face baie din nou poimăine. Acum vă scoatem de aici și vă înfășurăm într-un prosop cald, ca să vă uscați. Apoi vor veni domnii asistenți să vă schimbe pansamentul. Cu asta, noi ne-am încheiat serviciul. Să vă fie de bine!

M-au scos din camera de baie și m-au translatat înapoi în patul meu, pe care fusese așternut un prosop mare, călduț. M-au înfășurat și m-au masat cu delicatețe pe tot corpul, ștergându-mă.

- Măi, oameni buni! Cât de voinici sunteți, că mi-ați manevrat suta mea de kilograme de parcă aș fi fost doar o păpușă!

- Care sută? întrebă râzând, Cristi infirmierul! Să nu vă șocați, dar prin operație ați pierdut câteva zeci de kilograme! Acum arătați ca la 20 de ani! Să fiți sănătos!

Pompiliu al meu încă era în salon. M-a întrebat dacă mi-a plăcut baia și cum mă simt așa, împachetat ca un bebeluș.

- Mă simt grozav! Cred că nici când eram bebeluș nu avea mama mea condiții așa de bune ca să-mi facă baie. Măi fiule, cred că șederea mea aici te costă o grămadă de bani!

- Asta nu-i treaba ta, tată. Singura ta grijă este să te faci bine, cât mai repede ca să-ți fie ție bine și nouă la fel. Acum plec, te las!

Capitolul 4

Asistenții

Apoi au venit asistenții. Erau doi bărbați, împingeau un cărucior încărcat cu fel de fel de cutii, sticlute, borcane și alte medicamente sau instrumente specifice. Erau opt asistenți pe secție. Câte patru pe schimb. Stăteau la un pupitru lung, în spatele unui panou pe care scria Baza de Recuperare Enayati. În perioada când am fost eu internat am reușit să aflu numele acestor oameni, cu care am devenit prieteni, în scurt timp. Doar prenumele lor, numele de familie m-au interesat mai puțin. Iată-i:

Alexandra Tudorache – asistent șef

doamna Andreea – pe care eu am botezat-o „Cip-Cirip”
– povestea ei o redau puțin mai încolo

doamna Anto – tot Cip-Cirip

Georgiana

Daniel

Robert

Andrei

Mario

Dănuț

Iată povestea celor două prietene – preferate ale mele, Cip-Cirip. În fiecare dimineață noi, cei care stăteam în pat mai mult de 20 de ore din zi, ne trezeam de cele mai multe ori odată cu zorii. Când ziua se arăta senină lumina care ne bătea în geamuri ne crea o senzație de optimism. Așteptam după ora 7 să se deschidă ușa salonului și să intre echipa de asistenți care ne măsurau – și notau în fișa individuală – tensiunea, oxigenarea și pulsul. Într-o asemenea dimineață, însorită, când ușa s-a deschis o voce frumoasă, melodiosă ne-a anunțat din prag:

-Bună dimineața, oameni buni! Începe o zi frumoasă, am venit să vă facem măsurătorile. Deșteptarea!

- Cip-Cirip, pasăre măiastră, bine ai venit la noi! Vino în fiecare zi să ne vestești soarele și frumusețea, de acum te voi numi totdeauna „Cip-Cirip”, vei fi cea mai dorită asistentă din această clinică!

- Mulțumesc, domnule Todoran, mulțumesc! M-ați emoționat cu această întâmpinare, îmi place noul nume pe care mi l-ați dat, îl voi purta cu bucurie! Dar acum să vă facem măsurătorile, trebuie să păstrați tăcerea două minute, vă rog.

Am adus cu mine de la spital un necaz mare, o escară adâncă, cu atât mai dureroasă cu cât era localizată într-o zonă deosebit de sensibilă, adică în partea terminală a canalului de evacuare a sistemului alimentar. Urlam de durere când infirmierele îmi făceau toaleta. Era ceva greu de suportat, nu numai de mine ci și de auzul celor din jur. Însă doi băieți minunați m-au scăpat în două săptămâni de această plagă oribilă. Pe cei doi asistenți care au încercat câteva combinații de alifii și unguenți nu am reușit să-i identific pe nume, toți s-au ferit să se declare autori. La urmă m-am împăcat cu rezultatul care mi-a fost mie favorabil.

În fiecare dimineață așteptam cu nerăbdare să ascult ciripitul vesel al preferatelor mele. S-a întâmplat ca două dimineți la rând Cip-Cirip să nu mai apară. Au venit doar băieții asistenți și nu mi-au dat detalii despre programul preferatei și admiratei mele. Dar nu am aflat nimic precis, o dădeau cotită mereu, fie că nu știau, ori poate că asta era regula, să nu dea informații în afară, nici despre colegi și nici despre pacienți.

S-a întâmplat ca în a treia zi, dimineața, iar să bată soarele în geam și pe ușă să intre, ciripind, admirata mea Cip-Cirip.

- Iubire eternă, Cip-Cirip, bine te-ai întors la noi! Să nu mai lipsești așa de mult, te rog din suflet. Ce mai faci? Ești bine, sănătoasă?

- Sunt bine, bunicule, mă bucur că nu ai uitat-o pe Cip-Cirip. Acum hai să ne facem programul și mai vorbim pe urmă, bine?

Aveam să aflu peste câteva zile că această a doua apariție a lui Cip-Cirip nu era aceeași cu asistenta pe care am botezat-o prima, era o colegă, doamna Anto. Nu m-a deranjat această confuzie, chiar m-am bucurat să am de partea mea două doamne frumoase și bune la suflet.

Dar să revin la cursul zilei. Deci am stat ambalat în prosopul pufos și călduț vreo 15 – 20 de minute. Adormisem când m-au trezit asistenții.

- Alo, domnul Todoran, deșteptarea, trebuie să schimbăm pansamentul. Vă atragem atenția, o să vă usture puțin, când vom desprinde scaiul de piele. Dar dumneavoastră sunteți bărbat, puteți răbda, nu-i așa?

M-a usturat tare, nu așa cum îmi preziseseră ei. Am țipat scurt, apoi mi-am luat seama și în continuare am strâns din dinți și m-am purtat ca un bărbat.

- Cicatricea arată bine, cred că în curând vă scoatem ațele. Acum vă scăpăm de sonda urinară. Să vedem dacă vezica va funcționa.

Și mi-au scos sonda. Nu am simțit nimic, doar am reacționat cu „Mulțumesc” atunci când mi-au spus că s-a rezolvat.

- Domnule, dacă vă vine să urinați și nu veți putea, ori vă va ustura, să nu forțați, să ne chemați și vom veni imediat. Bine?

Cu operațiunile de azi, am mai făcut un pas spre condiția de bărbat adevărat. Mulțumesc, Doamne, Slavă Ție! Apoi a venit surpriza. Cristi infirmierul și Ramona mi-au adus vestea că mă vor muta în alt salon. Acolo voi avea bună companie. Mai mult nu au spus, aveam să aflu curând că bună și de folos îmi va fi compania aceea.

Noul salon purta numărul 1. Adică 201 era scris pe ușă. Aveam să aflu după câteva minute că acest salon era vestit în toată clinica, dar nu ca ceva cu mândră poleială ci chiar pe de-a-ndoaselea. Da, n-au apucat infirmierii să închidă ușa după ei

și vecinul și-a dat drumul manifestării sale de întâmpinare. Mai întâi a scos un răcnet ca o încurajare a echipei favorite împotriva adversarei care părea că joacă mai bine. Un „huideo” lung, scos dintr-un gâtlej ca o trâmbiță de pionier ruginită. Nu se mai termina! Ba, da! Recitalul s-a oprit brusc, așa cum a început. Când liniștea s-a așternut ușa salonului s-a deschis și în prag s-a arătat, îndrumată de Cristi infirmierul, verișoara mea Mariana, medic stomatolog, pensionară tânără, bucureșteancă încă din anul absolvirii facultății. N-am apucat să schimbăm decât câteva cuvinte și pe ușă au intrat infirmierele aducând masa de prânz. Ciorbița mirosea îmbietor, dar eu o refuzam din principiu. Mariana s-a oferit să mă hrănească ea, iar eu, prompt, am pus-o în gardă: „Nu mănânc, dragă, eu sunt în greva foamei!”

- Doamnă, poate reușiți dvs. să-i dați câteva linguri de zeamă! De fapt refuză să mănânce din cauza protezei, care îi lipsește. Îi blenduim mâncarea, o refuză chiar și așa, slăbește văzând cu ochii, numai cu perfuzii nu poate rezista!

- Ce ți-a venit cu greva, vărule, știu că acest capitol s-a încheiat! Mariana m-a luat din scurt. Uite, înghite o lingură de ciorbiță. Ce parfum grozav are! Haide! Deschide gura!

- Nu vreau! Eu sunt în grevă.

- Care este motivul grevei tale? Ce vrei, ce revendici?

- Vreau acasă, la nevasta mea. Ea mă va hrăni, îmi va găti ce vreau eu, nu-mi va băga pe gât cu sila!

- Nevasta ta?! Îți poți imagina cum arată acum nevasta ta? Cât ai fost tu internat ea a suferit zi și noapte. A rămas doar o umbră. Acasă, la Galați muriți amândoi, într-o săptămână! Pentru asta faci grevă? Prostule, prost monumental ce ești. Cine îți va face baie din două în două zile, ca aici? Cine îți va schimba pempărșii noaptea, doar apăsând pe butonul de panică? Dacă asta este atitudinea ta, să știi că eu nu te mai vizitez. Punct. Pentru ultima dată, înghite lingura asta de zeamă!

Somat atât de drastic, am cedat. Am linchit acea lingură strâmbându-mă. Dar mi-a plăcut. Am mai cerut. Până la urmă am mâncat toată ciorbița. Așa am pus capăt grevei aceleia, stupide! Îți mulțumesc, Mariana, m-ai adus la viață din nou! La

felul următor era o tocăniță cu sos. Am luat două înghițituri de miez de pâine, cu sos, apoi m-am oprit, sătul. Mariana se îndrepta spre ușă. Ne-am luat rămas bun, rugând-o să mai vină, să mă verifice, să nu care cumva să cad iar în păcat. Ușa salonului s-a deschis înaintea ei, pe clanță apăsase o doamnă între două vârste, marcată de oboseală. Se citea pe fața ei că face un efort să arate mai senină decât sufletul o putea dezvălui.

- Sunteți rudele domnului? Soțul meu v-a supărat cât ați fost aici? Îmi cer scuze, el are o boală grea, nu s-a putut pune un diagnostic precis până acum. Aici este bine îngrijit și cercetările continuă. Am venit să-l hrănesc. La revedere, ne vom mai întâlni!

Cred că am stat la salonul 201 împreună cu vecinul cel dificil mai mult de două săptămâni. În acest interval am scăpat de dușmanul meu nemilos, crizele acelea oribile de dedublare a identității. Am reușit să aflu câte ceva despre doamna cea fidelă îngrijirii soțului bolnav. Deși boala acestuia pare incurabilă, soția nu a abandonat lupta. Speră că undeva, cândva se va afla un remediu salvator. Până atunci vine în fiecare zi, către ora 17,00, s-l hrănească cu mâncare gătită acasă, noaptea sau în zori de zi. Bate drumul de la Giurgiu la București și nu am auzit-o niciodată să se plângă. Halal femeie! Halal om de suflet, de mare fidelitate! Sunt convins că până la urmă caracterul îi va învinge boala și Dumnezeu se va milostivi de acest cuplu fără asemănare! Doamne, ajută-I pe ei!

În cea de a treia săptămână, nervii mei au cedat. Am cerut doamnei doctor Cotor să mă mute în alt salon, altfel risc să încep și eu să urlu noaptea. M-a ascultat și chiar în acea după amiază am fost mutat la salonul 205. Singur! Cu televizor deschis permanent pe canalul Trinitas. Mă trezeam dimineața la ora 6,00, cântându-mi-se imnul României, apoi se derulau Rugăciunile Dimineții, pe care începusem să le îngân și eu, din aproape în aproape. Apoi, de la ora 7,00 pândeam primele raze ale dimineții și glasul vesel al lui Cip-Cirip. Ziua se derula destul de accelerat, în fiecare zi cam la fel: cine apucă întâietatea, rândul la sala de Kinetă sau micul dejun. Preferam

Kineto. Aveam un rând de exerciții dimineața, cu instructorul Nicu, apoi o a doua serie după amiază cu Denis, pe care colegii îl porecleau „băiatul cel rău” dar eu îi luam apărarea, numindu-l „Denis – actorul de film”. Prima mea manifestare de independență s-a produs la paralele, era un plan ușor înclinat, flancat de două bare laterale, de sprijin, de care trebuia să te ții, dus-întors, cam 7 sau 8 pași. Am profitat de neatenția lui Nicu și am parcurs prima lungime ținând palmele deasupra barelor de sprijin, fără contact. Mergeam independent, fără nici un contact de sprijin! Eram cineva, în ochii mei! Apoi schema am repetat-o, chiar încurajat de Nicu.

Urma micul dejun, un chin dată fiind lipsa danturii. Beam o cană de lapte cu pâine înmuiată și cam atât! Toată lumea mă căina, cum vrei să te întărești dacă nu mănânci! Până în următoarea zi de sâmbătă, când Dana și Cătălin au venit însoțiți de un tânăr, cam de o seamă cu ei, pe care l-au prezentat Ionuț, ca văr al lui Cătălin, specialist în reparații de dinți și proteze. M-a examinat și a promis că va încerca o soluție. S-a ținut de cuvânt și peste câteva zile a revenit cu o lingură de luat amprente. A promis că va fi gata în 2 sau 3 zile. Și a fost! Am fost primul care mi-am admirat zâmbetul, cu dantura pusă! Începeam să mă recunosc, eram cel de dinainte!

*

* *

A doua viziune – vis ori premoniție?!

În jurul meu era întuneric. Beznă. Dacă ar fi fost noapte ceva spre gri ar fi apărut în jurul meu. Dar nu, nici măcar ceva vag care să aducă a luminiscentă. Un întuneric profund mă învăluia și peste acesta mă înconjura și o tăcere la fel, profundă. Iar eu eram pe acolo, pe undeva, dar nu mă identificam. Nici nu pluteam, nici nu zăceam culcat, nici nu stăteam în capul oaselor. Nu știu cât timp a trecut, liniștea era adâncă. Din această nemișcare o voce s-a auzit venind de departe, ca o șoaptă, crescând în intensitate până când s-a

deslușit clar: Cineva mă întreba din adâncimi: „Omule! Cât ai umblat prin ceruri, l-ai întâlnit pe Iisus? Măcar ai zărit pragul Raiului? Cât este de luminos? Vine un miros pe care nu l-ai simțit aici, pe pământ?”

Întrebarea m-a surprins ca și cum acela care întreba ar fi fost total rupt de realitate. Răspunsul meu a venit ca un cântec din adâncuri: „Cum crezi că eu, un păcătos, îmbrăcat în zdrențele urât mirositoare ale păcatului m-aș fi putut apropia de Împăratul Tuturor Lumilor? El este păzit de toate armatele de îngeri din Cer!” Apoi a pornit, parcă dintr-un adânc de cuget al meu, un răspuns teribil: „, Raiul este un loc doare pentru cei curați – în schimb am simțit duhoarea iadului! Este groaznic!”

Vocile s-au stins, liniștea s-a așternut peste mine. Eram la fel de confuz ca la început: a fost doar un vis ori mi s-a relevat un adevăr teribil?

*
* *

Am trăit ziua sub senzația acestui dialog nocturn. Nu am avut cui să-l împărtășesc, îmi era teamă să nu fiu luat în râs. Și nici nu voiam să risipesc o asemenea mare înțelepciune care – trăiam cu această convingere! – îmi fusese relevantă numai mie.

Era duminică, cred că ultima din luna martie. Pe la orele 15 sau 15,30 îl așteptam pe fiul meu Pompiliu. El își făcuse program să stea cu mine duminică și luni, iar soră-sa Dana împreună cu soțul, Cătălin erau musafirii mei sâmbătă și duminică. Deci familia mă onora cu prezența lor, revigorantă, patru zile din cele șapte ale săptămânii. În această duminică îmi propusesem să nu-l slăbesc pe Pompiliu cu întrebările până nu aflu care este adevărata stare a lucrurilor.

- Fiule, suntem la ultima săptămână din această lună, care est – după calculele mele – cea de a treia de când sunt sub tratamentul lui Enayati. Condițiile de aici – pe care le cotez la patru stele de confort, cred că ne costă o grămadă de parale.

Mereu ocolești să-mi spui clar cât plătești și dacă mai ai putere financiară de plată. Cât crezi că mai pot sta aici? Două sau trei săptămâni?

De data aceasta n-a mai ocolit răspunsul și a confirmat perioada enunțată de mine.

- Dar tu hotărăști! Treaba ta este să poți ieși pe picioarele tale, cu baston ori cârjă, dar nu în cărucior!

- Bine! Voi trata cu terapeuții mei intensificarea antrenamentelor zilnice, ca să câștig avans!

A doua zi, luni, la antrenamentul de dimineață l-am abordat pe Nicu:

- Fiule, în lumea oamenilor de afaceri prin care m-am învârtit și eu o vreme, circulă o înțelepciune: „De unde tot ieși și nu pui, iute ajungi la fundul sacului!” În cazul meu, zicala se potrivește. Eu sunt la voi de trei luni! crezi că poți să crești ritmul ca în două sau trei săptămânia să pot plec pe picioarele mele?

Răspunsul lui a fost prompt:

- Da! dar să Țineți ritmul!

Primul exercițiu al zilei era la spalier, patru ridicări pe mușchii picioarelor, puțin ajutat cu mâinile pe barele orizontale ale aparatului. Nicu a intrat în forță în noul ritm, impunând opt ridicări. După primele două suplimentare a pus fluierul la gură și a oprit jocul: „domnule Todoran ați trișat! ridicări pe mușchii picioarelor, nu în forță cu brațele! Deci două ridicări suplimentare, drept corecție. A mai folosit fluierul de două ori, astfel că primul exercițiu s-a încheiat cu opt ridicări pe mușchii picioarelor. De aici am trecut la bicicleta de 2 watt. Dar nu vom face doar 10 minute ci vom urca până la Otopeni. Asta înseamnă 15 minute!. A treia probă erau paralelele. Un plan ușor înclinat, cu bare de sprijin lateral. Circa 7-8 pași de la un capăt la altul. Aici am trișat cu aprobarea instructorului. Adică am parcurs pantele fără să mă țin de barele laterale, ci plutind cu palmele pe deasupra. Adică am parcurs planul independent, ca și cum aș fi mers pe jos! Nicu a văzut dar nu a spus nimic.

Am mai avut încă două exerciții pe care nu le mai comentez, am încheiat ziua cu mers cu cadrul, circa 30 de metri, pe culoar până la salonul 205!. Urmau două ore de așteptare până la masa de prânz. În pat, cu grilajul ridicat. Regula era ca masa de prânz să o servim la masă, în cărucior, alături de măsuta pe care se puneau cele două farfurii, cu ciorbiță și felul doi. Pentru asta, o infirmieră era desemnată să mă scoată din pat, să mă așeze în scaunul cu roțile și să mă supravegheze pe tot parcursul. În ziua aceea infirmiera care trebuia să se ocupe de mine era Ramona, care lipsise cinci zile, fiind în recuperare. Mândru de recentele mele performanțe, am vrut să o impresionez. Când prânzul a fost așezat pe măsută, am lăsat-o pe Ramona să ridice grilajul lateral stânga și am rugat-o să mă lase să fac singur mișcările următoare, ea doar să fie atentă și vigilentă. Îi urmăream fața. Nu s-a arătat foarte impresionată când m-am ridicat la marginea patului. A tresărit doar când mi-am pus tălpile pe podea și m-am ridicat singur pe verticală. Șocul a fost când am făcut cei patru pași, liber, până la scaunul cu roțile și m-am așezat. Și-a făcut o cruce mare și a exclamat „*E Dumnezeu!*” M-au impresionat până la lacrimi cuvintele ei simple, dar care dezvăluiau un sentiment curat, profund. Ramona era o femeie de la țară, neșlefuită de modernismul orașului, chiar dacă era bucureșteancă. Reacția ei a fost simplă și spontană: asta a văzut, asta a înțeles! Ziua toată mi-a fost dominată de aceste două cuvinte sfinte „*E Dumnezeu!*”

Tocmai debarasau masa când a intrat în salon Irina, sora mai mică a Marianeii, cele două verișoare ale soției mele din București. Ramona i-a povestit cu entuziasm isprăvile mele recente, apoi m-a invitat să cobor din cărucior și să urc în pat, singur. Ceea ce am făcut, înfoindu-mă ca un curcan. Irina m-a îmbrățișat și m-a felicitat, prognozând o grabnică reabilitare.

A doua zi, pe la orele 11, tocmai mă pregăteam să închei ora de kineto, când a intrat în sală Cip-Cirip și m-a anunțat că am o vizită specială. Specială era, deoarece era Mariana, îmbrăcată elegant, într-o ținută primăvărată. Arăta răpitor. asistenții toți erau la pământ, plini de admirație. Nicu mă

conducea cu cadrul spre salonul meu și Mariana a preluat asistența pe o latură. Ajuns în salon, Mariana s-a dezlănțuit: Mi-a povestit Irina, dar n-am crezut-o. I -am spus că nu cred până nu văd. Și iată că am venit. Acum cred. Te felicit!

Când te externezi?

- Mi-a promis doctorul că luni, pe 14 aprilie.

- Felicitări!

Trebuie să fac o mențiune specială despre aceste două verișoare de aur, care m-au vizitat des și cu firea lor veselă mi-au întreținut starea de optimism. Nu o pot uita nici pe verișoara Rodica, gazda lui Pompiliu și nici pe părintele Ionel Eugen Buruiană care de trei ori a făcut popas în București, special pentru mine!

Drumul spre casă s-a săvârșit ca o călătorie de relaxare. În față, alături de Pompiliu Cristian sta sora lui mai mare, Dana Mihaela, care m-a copleșit cu surpriza ei. Ca să-mi fie bucuria completă, a venit de la Brașov să mă însoțească și să nu-l lase singur pe frățiorul cu tatăl despre care medicul Dumitrașcu spusese, la plecare, că este recupera doar 80% și la Galați trebuie să urmeze, cât mai rapid un program de terapie kineto, valoros și viguros. Cristi l-a asigurat că voi fi pe mâini bune.

În fața blocului era lume puțină. M-au felicitat pentru revenirea acasă și mi-au urat multă sănătate.

Un duș revigorant și o gustare „ca la mama acasă” apoi un pat cu așternuturi plăcute și un somn bun. Cel mai bine este acasă!

A doua zi, pe 15 aprilie, Cristi m-a prezentat Danei, terapeuta care mai întâi m-a evaluat ca cum stau cu starea de sănătate și cu vigoarea, apoi mi-a descris în câteva cuvinte programul de lucru pe care îl vom începe de îndată.

Și a fost prima zi. Și a fost bine!

Și apoi au fost Sfintele sărbători de Paște. M-au dus copiii la biserică, la Precista, la a doua Înviere, duminică. A fost un moment emoționant, peste care trec rapid, deoarece emoțiile nu-mi fac bine. La o zi s-au două seara, mi s-a făcut rău. Pulsul îmi scăzuse la 37 de bătăi. A fost chemată salvarea, m-au

internat la Spitalul Județean, la secția cardiologie. Diagnosticul pus de la prima cercetare a documentelor din dosarul de externare de la București a relevat că am luat prea multe beta-blocante. Imediat medicația mi-a fost rectificată iar a doua zi am fost mutat de la reanimare într-un sector de paturi normale. Și această secție, ca toate celelalte din spital erau supraaglomerate. Am stat la cardio șase zile. Un fel de reclusiune, adică blocat în patul cu barele ridicate, cu interdicții de coborâre la marginea patului și fără mers nici măcar cu însoțitor. După aceste șase zile mușchii mei deveniseră la fel de fleoșcăiți, ba chiar mai rău, ca la data de 14 aprilie!

Ajuns acasă am început recuperarea de la capăt. De data aceasta cu mai mult elan deoarece eram împins de o anumită grabă: la 18 aprilie eram programat la salonul literar al Casei de Ajutor Reciproc al Pensionarilor din Galați la lansarea ultimei mele producții literare, cartea pe care nu apucasem să o termin înainte de a mă interna pentru operație la București. Îmi era dragă această carte, îi găsisem și un titlu expresiv: „Lungul drum al Răbdării către Înțelepciune”. Aveam ceva emoții, eram la cea de a 15-a carte scrisă, editată și tipărită, începând din anul 2015!

Lansarea a fost un succes, dar mie mi-a creat emoții care nu mi-au făcut bine stării de sănătate. În aceeași zi, adică miercuri, 18 aprilie, eram programat la un consult cardiologic privat, la unul din cei mai tineri și mai bine cotați medici din Galați. Consultul a fost un dezastru. Individul s-a arătat lipsit de umanitate, ceea ce pentru un medic de inimă mi s-a părut de neiertat. Atât eu și cât și Pompiliu am plecat de acolo fierbând de nervi. Spre seară Pompiliu a observat că am gura strâmbă și asta i-a sugerat că s-ar putea să am un accident cerebral în desfășurare. Salvarea m-a dus la internare la Spitalul Județean, la secția Neurologie

Capitolul 5

Se poate schimba ceva în bine?

Fusesem internat seara târziu într-un salon deja aglomerat. S-au făcut câteva modificări de poziții, astfel că s-a mai făcut loc pentru încă un pat. Numai că noul pacient era unul problemă. Cele două infirmiere care se ocupau de el erau un pachet de nervi:

- Omule, ca să te putem așeza în pat, trebuie să cooperezi: lasă mâna dreaptă și piciorul drept moi, altfel nu vom reuși să facem nimic.

Pacientul îndărătnic nu voia să asculte comenzile infirmierelor, doar striga cu glas stins:

- Sunt paralizat pe partea dreaptă, nu trageți de mine, mă doare. Ieșindu-și din fire, una din infirmiere a trecut la atac dur: „Când te-ai îmbătat ca porcul nu te-ai gândit că vei ajunge aici, ca să ne faci nouă greutate în miez de noapte? Bețivule! Spune cum te cheamă!”

- Tofan, mă cheamă. I.G.Tofan.

Auzindu-l, am reacționat imediat: „Sunteți domnul Tofan, scriitorul?”

- Cine întreabă?

- Sunt Petru Todoran, scriitor și eu. Doamnelor, purtați-vă cu atenție, este un om deosebit, chiar este paralizic. Dar ce cauți dumneata aici, domnule Tofan?

- Același lucru vă întreb și eu.

- Eu cred că umblăm după subiecte noi. Ați notat, domnule Todoran, dialogul de întâmpinare? Interesant, nu?

- Da, absolut inedit. Îl putem da ca model literar de adresare umanitară.

Auzind conversația noastră, cele două infirmiere au schimbat rapid tonalitatea adresărilor. Într-un târziu, în timp ce îl înfășa pe domnul Tofan – bețivul, cea guralivă a îndrăznit:

- Chiar sunteți scriitori? O să scrieți și despre noi?

- Desigur! O să vă placă!

Era trecut de miezul nopții, ceilalți bolnavi dormeau. Ne-am urat și noi somn ușor și am trecut la somn. În timpul nopții m-am scăpat pe mine de pipi de două ori, noroc că aveam pempărși! Am cerut să fiu schimbat imediat.

- Înțelegeți, doamnelor că nu pot sta murătură în urină!

- Ai răbdare, ce, ești prințișor? O să vină fetele cu spălatul și atunci o să vă schimbe. Până atunci, liniște! Nu sunteți singurii, mai avem o grămadă ca voi.

Ziua s-a derulat cu mare plictiseală. N-a apărut nimic nou, se auzea doar câte un icnet de sforăit dintr-un pat sau altul. Toți așteptam vizita medicului șef căruia să-i destăinuim fiecare problemele noastre și să obținem o promisiune privind externalizarea cât mai grabnică. Pe mine acest subiect mă interesa cel mai mult deoarece mă simțeam foarte bine acasă și nu-mi plăceau condițiile din această secție.

În sfârșit, pe la ceasul al 11-lea s-a anunțat vizita. Ajunsă lângă patul meu șefa de secție m-a întrebat cum mă simt. Am ocolit răspunsul direct și am cerut detalii despre diagnosticul ce mi s-a pus. Încă nu știm, trebuie să vedem ce rezultat de la RMN.

Și asta când se v-a întâmpla, am întrebat cu maximum de politețe de care eram în stare.

- Aparatul RMN este în curs de instalare, se fac probe, rezultatele încă nu sunt concludente. Oricum, noi am pregătit dosarul cu documentația dvs. Așteptăm să ne vină rândul! Și punct. Asta este tot, deocamdată.

Am tras concluzia, logică de altfel, că nu voi ști nimic despre boala pe care o am și deci nici despre un tratament pe care să-l fac, aici ori acasă, până când nu va fi pus în funcțiune acest aparat RMN.

Am așteptat ora de acces al aparținătorilor, ca să vorbesc cu Pompiliu. Era vineri, oricum, nu se putea lua nici o hotărâre până luni. Deci, fraților, ne supunem regulii de bază: RĂBDARE!!!!!!

Până luni lucrurile se pot schimba într-un fel s-au altul. Deci să vedem ce spune și Pompiliu. El a venit la 15,30, după ce avusese acces la șefa de secție. Puteam beneficia de o oră de plimbare pe culoarul lung al secției. Acesta era un mare avantaj pe care îl obținusem, ora de mișcare. În timp ce ne deplasam l-am întrebat pe fiul meu ce a discutat cu d-na doctor. Am vorbit despre canicula care urmează și care este foarte dăunătoare cardiacilor.

- Fiule, salonul nostru este la etajul 9. Eu am marele avantaj că am patul în dreptul geamului, care va sta deschis permanent în dreptul ușii către marele culoar. Deci poate că scap mai ușor. Mai departe m-am plâns de analizele pentru care mi se ia sânge zilnic, la 5,30 dimineața. I-am arătat mâinile pe care nu mai era loc pentru noi înțepături. I-am spus că am cerut ă înceteze cu aceste prelevări de sânge pentru analize zilnice.

- Tată, ți se face analiza INR-ului, pentru doza de medicament care ți se dă pentru a ține coagularea sângelui sub control. Mi-a sugerat că există un aparat mobil cu care se măsoară INR-ul printr-o simplă înțepătură și o picătură de sânge pe un tester special. Aparatul costă 3.500 de lei, l-am comandat pe e-Mag. Și când am aparatul te pot lua acasă!

- Bravo, foarte bine! Deci, trebuie să menținem valoarea INR între 2 și 3, reglând doza de tromboscop între o pastilă întreagă și $\frac{1}{2}$ sau $\frac{1}{4}$ sau $\frac{3}{4}$. Deci o joacă de copii. Eram entuziaști și eu și Cristi. Dar noaptea avea să ne aducă o corecție importantă.

Cum spuneam mai sus, patul meu se afla în plin curent. În plus, salonul nostru era dotat cu un WC utilizabil de mai multe saloane de pe palier. Erau bolnavi care se puteau deplasa și ei veneau noapte să-și facă nevoile. Varietatea utilizatorilor era o problemă de educație de acasă. Dar consecințele erau ale noastre, ale mele în primul rând. Noaptea de duminică spre luni

a fost un adevărat coșmar pentru mine. În câteva rânduri aceeași persoană – ori poate alta? – intra la toaletă, fără să închidă ușa, își făcea nevoile apoi pleca fără să tragă apa și nici nu stingea lumina. Ușa lăsată deschisă începea să se izbească la prima manifestare de curent, trezindu-ne. Atunci începeau strigătele, „Închide ușa, animalule!”, „Stinge lumina!”, etc. Evident, avea loc o pauză de somn. Nu-mi venea somnul prea ușor, de cele mai multe ori intra alt individ la toaletă și circuitul se repeta, cu aceeași furie. Către ora patru s-a lăsat răcoarea. Am tras de cearceaful subțire, încercând să mă învelesc. Dar acest acoperământ s-a dovedit a fi prea scurt pentru frigul ce mă cuprinsese. Atunci mi-am făcut loc printre soliștii nocturni: „Mi-e frig, vreau o pătură!” „Ia-l auzi pe acela, cică îi este frig! Noi suntem uzi de transpirație și el se visează la Polul Sud!”.

În sfârșit, geamurile au început să se albească, venea răsăritul unei zile noi. Poate se va schimba ceva în această nouă zi! Da, schimbarea vena de la domnul Tofan. „Doamna asistentă, vă rog am nevoie urgentă! Sunt constipat de 7 zile, mi s-a promis o clismă, nu mai pot de durere!” După al treilea ori al patrulea strigăt disperat, domnul Tofan a primit răspuns: „Aveți RĂBDARE! urmează schimbarea de tură. Vă vor prelua cei de zi!” Domnul Tofan a dovedit răbdare, nu a mai strigat o bună bucată de vreme, până când au trecut cele două asistente, predând și preluând tura și bolnavii cu problemele lor.

Imediat după predarea schimbului, au venit două infirmiere, cele din schimbul de zi și au început să tragă-împingă din nou paturile.

- Ce faceți femei bune. nu suntem destul de înghe-suiți? Te pomenești că ne mai aduceți pe cineva?!

- Exact, dacă acesta este ordinul!

Mi-am făcut socoteala în minte: salonul era de 4 paturi, după proiect. Deja eram 6 bolnavi în paturi. Mai încape un pat? al 7-lea? Sigur că da, dacă acesta este ordinul! Foarte multă lume bolnavă în Galați!

Noul internat a adus cu sine o atmosferă rea, încordare și tânguire. Cerea să fie aduși bărbații care l-au adus cu targa

până la salon și l-au mutat în patul în care se află, dar nu i-au lăsat sacoșa cu hainele de schimb și alte lucruri, printre care o borsetă cu actele sale și telefonul mobil. Cum își va anunța neamurile că este internat? Asistenta de serviciu – o ființă deosebită, sensibilă la necazul omului, s-a angajat să-i caute pe acei brancardieri și a reușit în scurt timp să dezlege tot necazul. A venit în salon însoțită de o doamnă care s-a dovedit a fi sora bolnavului și care se ocupase de internarea lui. Borseta cu actele și telefonul mobil erau acolo, în sacoșa cu pricina. Acum lucrurile s-au liniștit, dar numai pe moment. În jurul orei 10,00 vecinul nostru de salon a început ă strige după asistentă, că i-a crescut pulsul și vrea să i se măsoare ca să-și poată lua pastila calmantă. De data aceasta nu i-a mers. Sora, care se întorsese cu câteva lucrșoare, l-a luat la zor:

- Iar încerci să ne faci necazuri? Lui îi place să fie mereu în centrul atenției. Uneori se folosește de unele stări de rău, alteori scornește, pur și simplu. Nu totdeauna trebuie crezut. De exemplu, acum, cu tensiunea mărită. Uneori este adevărat, alteori este doar ceva exagerat. Să vedem acum. A scos din geanta ei un aparat de măsurat tensiunea și i-a pus-o fratelui. Avea tensiunea mărită, era 180 pe Systolă. I-a dat o pastilă din cele cu care venise omul de acasă. Atunci am intervenit eu:

- Doamnă, deci el este când bine când doar simulează starea de rău. De fiecare dată noi, cei de aici suntem expuși unor tensiuni nervoase. Eu, de exemplu, cu ce sunt vinovat? Eu sunt suspect de acv. Pentru sănătatea mea am nevoie de liniște, de un mediu calm, fără expunere la ceea ce oferă fratele dvs. Credeți că șefa de secție poate rezolva acest caz conflictual?

- Nu știu ce să zic. Dar fratele meu are dreptul la tratament, nu? După cum și dvs. aveți același drept. Greu de stabilit o soluție!

S-a făcut ora 15,00, ora de vizită. L-am așteptat pe Pompiliu ca pe omul cu soluția cea mai rapidă și mai avantajoasă. Am ieșit la plimbare pe culoarul lung. Acolo i-am relatat cazul noului internat, comportamentul lui neadecvat stării mele de sănătate. L-am întrebat dacă a vorbit cu medicul șef de secție.

Nu, n-a mai apucat, plecase acasă. L-am întrebat ce părere are, ce trebuie să facem pentru că în acest salon încă o noapte va fi greu de suportat, mai ales că se anunță temperaturi de 37 -38 de grade, chiar și noaptea. Am convenit ca eu să o abordez pe doamna doctor la vizita de dimineață și să o rog să accelereze procedura de RMN pentru a putea definitiva un diagnostic și un tratament. Iar el va cere audiență la ora 11, pe același subiect.

Și s-a făcut a doua zi. Vecinul nu s-a manifestat în nici un fel, a dormit aproape toată noaptea. La ora 9,00 a trecut medicul responsabil de sector, dar n-a stat la dialog. Am rugat-o cu politețe să mă asculte, deoarece am două rugăminți rezonabile.

- Care ar fi prima?
- Dacă are puterea de a urgenta analiza la RMN?!
- Nu și nici nu pune mare bază pe acest aparat.
- De ce, doamna doctor?

- Aparatul este în probe cam de multe zile și nu s-au constatat progrese. Fotografii care au rezultat până acum nu sunt suficient de clare, pentru a putea obține un răspuns concludent. Și în plus, s-au adunat destul de multe dosare la rând, în așteptare.

- Asta înseamnă că va trebui să mai stau internat un timp nelimitat, nu?

În acest caz, am o a doua solicitare, tot rezonabilă. Și anume, cer externarea de urgență, pe răspunderea proprie, fără ca familia să aibă drept de veto!

- Despre asta vom vorbi puțin mai încolo, cam peste o oră!

A revenit pe la 11 ceasuri, însoțită de asistenta șefă. Mi-au făcut o primă evaluare, la simetria feței, la reflexe la mâini și la picioare, mi-au verificat mersul, stabilitatea mersului pe câțiva pași din interiorul salonului. Apoi am trecut la dialog.

- Ce anume v-a nemulțumit atât de tare încât ați cerut externarea?

- Sunt mai multe fenomene care mă nemulțumesc. Din păcate, nici eu, nici dvs., nici ministrul nu le pot rezolva nici de urgență, nici măcar într-un an de zile. De exemplu, NEAM-PROSTIA: este un fenomen care ține de educația primară, de mediu dar și de puterea de autoconvingere individuală ca răspuns la agresiunile din jur. Este un fenomen generalizat, de sus până jos, la medici, la asistente și mai jos, la gradele mai mici. Neam-prostia caracterizează acele grupări de indivizi care nu respectă normele morale adoptate de societate și care pot fi disciplinate doar prin coerciție. De multe ori nici măcar așa!

- Ați identificat astfel de cazuri la noi? Întrebă doamna doctor, punând la îndoială expunerea mea.

- Cazurile concrete răsar în cale, din zori de zi până la schimbarea de tură!

- Al doilea fenomen care se opune procesului de vindecare naturală este lipsa de educație, adică cei 7 ani de acasă. V-ați pus vreodată ca temă să selectați personalul subordonat după acest criteriu, al bunei creșteri? Din instinct v-ți apropiat câteva persoane mai plăcute, mai ascultătoare, nu dintre cele slugarnice, nici dintre cele specializate în turnătorii? Ci oameni serioși, verticali, pe al căror cuvânt vă puteți baza, care au fost verificați de viața cea de toate zilele.

- Și la final, al treilea fenomen opozant, împotriva căruia vă luptați și dumneavoastră, fără nici o șansă, este birocrăția DSP, cea care vă taie și nu vă dă, iar boala înflorește în România.

Am tăcut așteptând o replică din partea doctoriței. Tăcea, copleșită de adevărul spuselor mele. Atunci am deschis gura pentru un ultim argument:

- Doamna doctor, l-am ascultat aseară pe tânărul ministru al sănătății intervievat la un post de televiziune. Vorbe frumoase, vise frumoase de care se leagă cu speranța că le va pune în viață, chiar dacă sistemul i se va opune. Cinstit, mi s-a părut că chiar vrea să facă ceva. Domnule ministru, dacă vreți să faceți ceva trainic, începeți cu reeducarea cadrelor despre uma-

nism, despre umanitate. Ați auzit de Regina Maria? Despre umanismul ei, despre lecțiile de umanitate pe care le-a dat pe front? Despre religia Bahai pe care a îmbrățișat-o? Începeți, domnule ministru cu jurământul lui Hipocrat, pe aceasta folosiți-o ca armă de luptă politică!

Doctorița s-a retras. M-a anunțat prin asistenta șefă că la ora 14,00 va veni fiul meu și mă va duce acasă. Punct.

Am plecat acasă. Agățat cu două semne de întrebare: este „*acv sau nu?*!” Am decis, în familie, să continuăm investigațiile pe cont propriu. Mai întâi incontinența urinară, din cauza căreia eram extenuat, nu mă puteam odihni o noapte întreagă, trebuind să mă ridic din pat la circa 30 – 40 de minute.

Apoi analizele. Șefa de secție neurologie i-a dat lui Pompiliu o listă lungă de analize, unele cu executare în Germania și Spania. Rezultatele au venit târziu, ne-au dat siguranța zilei peste cap. Se părea, din datele citite, că am o boală autoimună. O fi adevărat? Ori nu? Din aproape în aproape am identificat un medic tânăr, în Galați, care ne-a pus inima la loc. Datele care au fost citite, interpretarea s-a făcut cu grabire. Dăm o medicație preventivă pe timp de 2 luni, vedem ce rezultate obținem, apoi continuăm analizele.

Cu acest subiect ne-am calmat pentru un timp. Între timp aveam o altă perturbație pe rol. Mult mai serioasă! Legată de structura inimii. Vineri seara am primit un telefon de la Spitalul Județean prin care eram somat să mă întorc în Spital deoarece s-a constatat o stare de alertă și trebuie să fiu examinat de urgență de un specialist cardiolog. Spitalului i s-a transmis rezultatul unui CT – Computer Tomograf care a identificat o scurgere de sânge într-o zonă a inimii, care trecuse prin operație. Am plecat cu mașina fiului meu, ne-am prezentat la Recepție și acolo am aflat cu stupefație că până luni dimineața Spitalul nu are medic de gardă cardiolog! Să așteptăm ce decizie va lua medicul de serviciu pe Spital, dacă mă internează sau mă trimite acasă. În final, la ora 1,00 am plecat acasă. Iar luni dimineața, fiul meu a trimis la cabinetul domnului Profesor Costache, toată tărășenia cu acel CT. Am primit o convocare

urgentă la dr. Costache pentru miercuri, la ora 18,40. Consultul a fost neconcludent: trebuie refăcut CT-ul, dar cu substanță de contrast. Asta la Galați, iar răspunsul îl va da dl. Profesor după ce va citi noul CT.

Deci, eu pacientul bolnav, așteptam răspuns dacă mi se va deschide operația sau nu. Astfel de cazuri apar la operații complicate, ca acea din cazul de față. Fenomenul se resoarbe în timp.

De asemenea, dacă mă confrunt cu o boală autoimună sau nu. În cazul unei boli autoimune diagnosticul final va veni cu timpul. Deci RĂBDARE!

Puse cap la cap, ce șanse de viață am, până când, pentru cât timp.

Răspunsul Spitalului Județean a venit prompt:

-AVEȚI **RĂBDARE!** VA VENI RĂSPUNSUL LA TIMP, DOAR SĂ AVEȚI **RĂBDARE!** Punct!

CUPRINS

Reformă /	7
Capitolul 1 - În adâncuri /	9
Capitolul 2 – Coșmaruri /	16
Capitolul 3 - La ENAYATI /	28
Capitolul 4 – Asistenții /	35
Capitolul 5 - Se poate schimba ceva în bine? /	46

De același autor:

- *Magia pietrei* - ediția 1 - 2016, ediția a 2-a - 2017
- *Cartea copilăriei* - 2017
- *Coroana de martir* - 2018
- *SIDEX - O viață de om*, volumul 1, volumul 2 ediția 1 - 2017, ediția a 2-a - 2019
- *Pazvan Oglu – băiatul cel rău din Balcani* - 2019
- *Cronicile Combinatului* - Vol. I-2019, Vol.II-2020, Vol. III-2021
- *Destine în economia de piață* - 2021
- *Furtună la Dunărea de Jos*, Vol. I - Un fanariot cu sânge de valah - 2020
- *Furtună la Dunăre*, Vol. II - Haiducii lui Neagu Papură - 2020
- *Reformatorul Constantin Mavrocordat* - 2022
- *Lungul drum al Răbdării spre Înțelepciune*, Vol. I - Cu transhumanța prin veacuri - 2022
- *Lungul drum al Răbdării spre Înțelepciune*, Vol. II - 2023

În pregătire:

- *Linia valahă*
- *Am fost student pe Copou*
- *Omul Poveste* - Sfârșit de transhumanță

Cărțile de mai sus pot fi accesate gratuit pe site-ul autorului:
todoran-petru.ro